

samtlig kommunale Hartkornskatter. Der har jo i en Menneskealder været klaget over, at Hartkornet ikke mere duede til at være Grundlag for den kommunale Beskatning; og man har prøvet paa, ad hvilke Veje man skulde komme bort fra det. Der har ogsaa været talt om en Fiksering af Skatten paa Hartkornet. Det synes jo nu, som om man har fundet en heldig Løsning ved fuldstændig at afskaffe det som Paaligningsgrundlag i Kommunerne og at erstatte det med et helt nyt Grundlag af en saadan Beskaffenhed, at man bliver i Stand til at ramme al fast Ejendom. Selvfølgelig maa Forudsætningen dog være, at Beskatningen paa det ny Grundlag bliver ligelig. Thi bliver den ikke det, er der forholdsvis kun lidet tjent ved at slippe for den uligelige Beskatning, der i Øjeblikket hviler paa Hartkornet. Hvad enten en Ejendom er steget i Værdi, siden den Gang den blev ansat til Hartkornet, eller om man nu efter at have undersøgt og bestemt Værdien vilkaarlig fradrager større eller mindre Beløb, bliver Grundlaget urigtigt, og ikke meget mindre urigtigt i det sidste Tilfælde end i det første. I det første Tilfælde er Urigtigheden ikke tilset, men i det andet Tilfælde er det med fuldt Forsæt, at man fastsætter det saaledes, at det ikke svarer til det, det skulde. Det er selvfølgelig særlig de to Paragraffer 2 og 6, som berøve Ejendomsskylden Karakteren af en ligelig og ens Beskatning paa al fast Ejendomsværdi her i Landet. Ved § 2 sigter jeg til, hvad jeg nævnte før: Vurderingen af Ejendommen, ikke som fri Ejendom, men som Ejendom med visse Byrder paa, der ikke hvile paa alle Ejendomme, og derfor fremkalde en Ulighed i Ansættelsen, som virker og maa virke stærkt. Jeg er nu af den Formening, at jo mindre Ejendomsskylden kommer til at svare til det oprindelig tilsigtede: en ligelig Beskatning paa alle faste Ejendomme her i Landet; jo mere den fjerner sig derfra, des mindre vil den blive brugt af Kommunerne, ligesom man stadig mindre og mindre har brugt den uligelig fordelte Hartkornsskat. Der er forholdsvis vundet mindre ved at slippe det gamle Hartkorn, naar man i Stedet for lægger et rationelt Grundlag for den ny Skat, opstiller Regler, som føre til, at Ejen-

domme, der i øvrigt ere fuldstændig ens, komme til at staa for en forskellig Skatteydelse, hvis den ene Ejendom har friet sig for sin Tiendebyrde og den anden ikke. Det overstiger i alt Fald min Forstand, hvad Rimelighed der kan være deri, og jeg tvivler ogsaa paa, at det vil stemme med de Folks Anskuelse, som skulle bruge Ejendomsskylden til kommunal Beskatning, at Gaarde af akkurat ens Beskaffenhed og samme Værdi skulle svare forskellig Skat, eftersom de ere velsignede med saadanne Byrder, som kunne trækkes fra ved Vurderingen, eller de ikke ere det. Her maa jeg dog indskyde den Bemærkning, at jeg ikke ser rettere, end at det Forslag, der er stillet af Flertallet, staar i uløselig Modsigelse med hvad der i Gaar blev vedtaget under Behandlingen af Lovforslaget om en Formue- og Indkomstskat. Da vedtog man en Regel om, hvorledes den Formue, der stikker i fast Ejendom, skal beregnes. Reglen er den, at Ejendommens Værdi ved Ansættelsen til Ejendomsskyld danner Udgangspunktet. Fra den drages foruden Prioriteter alle faste Byrder, og under disse ogsaa Tiender. Det er jo herefter ganske klart, at der vil finde et dobbelt Fradrag Sted for Tienden, først naar Ejendommen ansættes til Ejendomsskyld, og bagefter igen, naar den bliver ansat til Formueskat; men det er umuligt, de to Ting kunne ikke gaa sammen.

Den anden Paragraf, der ophæver den ligelige Beskatning efter Reglerne i det oprindelige Forslag er jo § 6. Der er allerede blevet fremhævet flere Eksempler paa, hvor vilkaarlig den er, men det undrer mig, at det ærede Medlem, der havde Ordet før og som fremhævede, hvorledes Undtagelserne virke eksklusivt til Fordel for Landejendommene, ikke har været opmærksom paa, at en af dem ganske sikkert særlig kommer til at virke paa Købstadforholdene og de københavnske Forhold, men i en meget uheldig Retning. Jeg sigter her til den første Post i § 6, som fritager for Beskatning en Ejendom, hvis aarlige Lejeværdi for hver enkelt Lejlighed ikke overstiger 180 Kr. i København, og jeg tror 100 i Købstæderne og 60 paa Landet. Derigennem ville jo Ejendomme i København, der ere Hundredtusinder værd, kunne blive fuldstændig fri